

Arrest

nr. 229 345 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker beperkt zich immers nagenoeg hoofdzakelijk tot het opnieuw verwijzen naar en citeren uit informatie die al eerder werd neergelegd, met name het rapport "Kosovo: vendetta -Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR" van 1 juli 2016. Echter, met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie omtrent bloedwraak in Kosovo maakt verzoeker, die in zijn verzoekschrift nergens ontkent of betwist dat hij zijn verklaarde problemen in het kader van bloedwraak vanwege de familie A. nooit bij de Kosovaarse autoriteiten heeft aangekaart, niet in concreto aannemelijk dat hij voor zijn verklaarde problemen (ingevolge het dodelijke verkeersongeluk dat hij in april 2013 veroorzaakte en waarbij S.A. het leven liet) geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem dienaangaande hulp en/of bescherming te bieden.

Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De Raad wijst erop dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker toont, door louter naar algemene informatie te verwijzen, niet aan dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de familie A. aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat de commissaris-generaal niet ontkent dat zij een ongeval heeft veroorzaakt, dat zij daarvoor een gevangenisstraf heeft gekregen, en de broer van het slachtoffer bij de politie werkt. Zij wijst op de algemene informatie met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden van haar autoriteiten, maar stelt dat in haar geval zij niet naar de politie kon stappen aangezien de broer van het slachtoffer bij de politie werkt. Verzoekende partij wijst er op dat er nieuwe elementen zijn nadat haar vader om verzoening heeft gevraagd in september 2019. De familie van het slachtoffer verbiedt haar vader thans nog om aan landbouw te doen, haar vader mag nu de straat niet meer op. Voorts is er nog het probleem van haar echtgenote die de druk niet meer aankan en een echtscheiding wil. Verzoekende partij wijst er op dat er dan ook problemen zullen komen voor haar kinderen om die reden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen stellen.

Dat verzoekende partij in 2013 een verkeersongeval veroorzaakte waarbij S.A. het leven liet en hiervoor tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, wordt inderdaad ter zake niet in twijfel getrokken, zoals verzoekende partij correct opmerkt.

Echter, zoals in voormelde beschikking in navolging van de commissaris-generaal in diens bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees voor de familie van S.A., die de dood van hun familielid zou willen wreken, aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt.

Waar verzoekende partij op zitting opnieuw opmerkt dat zij niet naar de politie kon stappen aangezien de broer van het slachtoffer bij de politie werkt, beperkt zij zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen in welk verband de commissaris-generaal eerder pertinent heeft vastgesteld dat zij dit niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing duidt dienaangaande immers op goede grond op het volgende, pertinente vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd:

“U verklaarde evenwel dat u nooit een beroep heeft gedaan op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo (CGVS, p. 13). Het is nochtans net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U rechtvaardigde uw nalaten door te wijzen op het feit dat de broer van het slachtoffer, H.(...), werkzaam was bij de politie waardoor u veronderstelde dat u geen bescherming of ondersteuning kon vragen aan zijn collega’s omdat zij hem meteen op de hoogte zouden brengen (CGVS, p. 13-14). Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. U stelde dat hij politieagent was bij de speciale troepen in Ferizaj en Sthime, maar u kende zijn exacte functie niet (CGVS, p. 14). U bracht verder geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat H.(...) in staat is om de werking van de autoriteiten in uw nadeel te beïnvloeden.”

U kwam niet verder dan dat Kosovo een corrupte staat is en dat als men veel geld en vrienden heeft men alles kan bereiken. Gevraagd of dit voor u ook persoonlijk het geval zou zijn, stelde u enkel dat u geen vertrouwen heeft in uw eigen politie, land en autoriteiten. U kon echter geen concrete voorbeelden geven van hoe H.(...) in het verleden de politiewerking concreet zou hebben beïnvloed (CGVS, p. 14-15).” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze en de andere pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij, die ter terechtzitting voorts op algemene wijze naar algemene informatie met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden van haar autoriteiten verwijst, werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking van 27 augustus 2019 waar in dit verband wordt vastgesteld:

“Verzoeker beperkt zich immers nagenoeg hoofdzakelijk tot het opnieuw verwijzen naar en citeren uit informatie die al eerder werd neergelegd, met name het rapport “Kosovo: vendetta -Renseignement de l’analyse-pays de l’OSAR” van 1 juli 2016. Echter, met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie omtrent bloedwraak in Kosovo maakt verzoeker, die in zijn verzoekschrift nergens ontkent of betwist dat hij zijn verklaarde problemen in het kader van bloedwraak vanwege de familie A. nooit bij de Kosovaarse autoriteiten heeft aangekaart, niet in concreto aannemelijk dat hij voor zijn verklaarde problemen (ingevolge het dodelijke verkeersongeluk dat hij in april 2013 veroorzaakte en waarbij S.A. het leven liet) geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem dienaangaande hulp en/of bescherming te bieden.

Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De Raad wijst erop dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker toont, door louter naar algemene informatie te verwijzen, niet aan dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de familie A. aan nationale bescherming ontbreekt.”

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze wijst op zitting nog naar enkele nieuwe elementen, zoals het feit dat de familie van het slachtoffer haar vader thans zou verbieden om nog aan landbouw te doen, dat haar vader de straat niet meer op mag en dat haar echtgenote de druk niet meer zou aankunnen, doch uit niets blijkt en verzoekende partij slaagt er geenszins in *in concreto* aannemelijk te maken dat het haar (en haar familie) met betrekking tot die verklaarde problemen met de familie A. naar aanleiding van het dodelijke verkeersongeval in april 2013 aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbeert.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel bewijs neerlegt van haar stelling dat haar echtgenote uit de echt zou willen scheiden en dat haar vrees dat er om die reden ook problemen voor hun kinderen zullen komen louter hypothetisch is, louter gestoeld op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, houdt deze problematiek op zich geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Het loopt op zich evenmin op tot en volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS